

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ Γ΄

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ

καί πάσης Παλαιστίνης

παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας, χάριν καί ἔλεος καί εἰρήνην

ἀπό τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου

τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ἀνέστη Χριστός ἐκ νεκρῶν,

λύσας θανάτου τά δεσμά,

εὐαγγελίζου γῆν χαράν μεγάλην,

αἰνεῖτε οὐρανοί Θεοῦ τήν δόξαν.

(Στιχηρόν ἀναστάσιμον τῶν Αἵνων βαρέος ἤχου)

Ἰησοῦς Χριστός ὁ Ναζωραῖος, ὁ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς ἀειπαρθένου Ἐνανθρωπήσας Μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ κατὰ σάρκα τεχθεὶς ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς Βηθλεέμ, συνανεστράφη καί εὐηργέτησε τοὺς ἀνθρώπους, ἐκήρυξε μετάνοιαν καί τὴν ἔλευσιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν, ἐποίησε νόμον ζωῆς τὴν ἀγάπην ἀκόμη καί πρὸς τοὺς ἐχθρούς, ἰάσατο ἀσθενεῖς καί ἀνιάτους, ἀνέστησε νεκρούς, ὑπέμεινεν ἐκουσίως σταυρόν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου εἰς Ἱερουσαλήμ, ἐξέχεε τό αἶμα Αὐτοῦ τό ἄχραντον εἰς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὡς ἄνθρωπος καί ἐτάφη εἰς τό πλησίον τοῦ Γολγοθᾶ «καινὸν μνημεῖον, ἐν ᾧ οὐδέποτε οὐδεὶς ἦν τεθειμένος» (Ἰωάν. 19, 41). Εἰς τὴν ταφὴν Αὐτοῦ καί «τὴν σφράγισιν τοῦ λίθου τοῦ μνημείου μετὰ τῆς κουστωδίας» (Ματθ. 27, 66) εἶδον τό τέλος Αὐτοῦ «τῶν σεσωσμένων οἱ παῖδες».

Ἄλλαι ὅμως ἦσαν αἱ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν Υἱόν Αὐτοῦ καί τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. Ὅτε, «διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, αἱ μυροφόροι γυναῖκες ἦλθον εἰς τό μνημεῖον, ἵνα ἀλείψωσι καί πάλιν τὸν Κύριον ἀρώμασι» (Μάρκ. 16, 1), εὐρέθησαν ἐνώπιον θέας ἀνηκούστου καί ἐκπληκτικῆς. Εὗρον τὸν λίθον μετηρμένον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου καί ἤκουσαν ἄγγελον ἔνδοθεν αὐτοῦ βοῶντα πρὸς αὐτάς: «Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνόν, τὸν ἐσταυρωμένον, ἡγέρθη οὐκ ἔστιν

ᾧδε, ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν Αὐτόν». (Μάρκ. 16, 6).

Αὕτη ἦτο ἡ φιλάνθρωπος οἰκονομία τοῦ Θεοῦ διὰ τόν ἄνθρωπον, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ. Ὁ Χριστός ἐκουσίως παθὼν ἀπαθῶς καὶ θανὼν ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὡς ἄνθρωπος, ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου ὡς Θεάνθρωπος. «Παθὼν ἃ ἔδει παθεῖν Αὐτόν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν δόξαν Αὐτοῦ» (Λουκ. 24, 26). Ἡ δόξα Αὐτοῦ ἐστὶ ἐν τῇ ταπεινώσει τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ. Διὰ τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ ἦλθε χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀνθρωποκτόνος διάβολος ἐνίκηθη κατὰ κράτος. Ὁ Χριστός «θανάτῳ τὸν θάνατον ἐπάτησε». Ὁ θάνατος κατεπόθη εἰς τέλος, οὐκ ἔσχεν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ. Κατελθὼν διὰ τοῦ σταυροῦ εἰς τὸν Ἄδην ὁ Χριστός, ἀνέστη καὶ συνανέστησε μετ' Αὐτοῦ τοὺς πρωτοπλάστους καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν καὶ συμπαρέλαβε αὐτούς εἰς τὸν Παράδεισον, τοῦ ὁποῖου ἠξίωσε αὐθημερόν τὸν θεολογήσαντα διὰ τῆς μετανοίας εὐγνώμονα ληστήν.

Τὴν ἀγγελικὴν ἀναστάσιμον καὶ χαρμόσουν ἀγγελίαν ταύτην ἐπεβεβαίωσε Αὐτός Οὗτος ὁ Ἀναστάς Κύριος διὰ πολλῶν ἐμφανειῶν Αὐτοῦ. Πρῶτον ὤφθη πρὸς τὰς μυροφόρους γυναῖκας, ἔπειτα «ὤφθη Κηφᾶ, εἷτα τοῖς δώδεκα, ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς, ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβῳ, εἷτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσι» (Α΄ Κορ. 15, 6-7) μετὰ τοῦ λελαμπρυσμένου καὶ δεδοξασμένου διὰ τοῦ σταυροῦ ἀχράντου σώματος Αὐτοῦ, ὁμιλῶν αὐτοῖς, «δεικνύων τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας Αὐτοῦ καὶ διαβεβαιῶν ὅτι οὐκ ἦν πνεῦμα, καθ' ὅτι πνεῦμα σὰρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει καθὼς Αὐτός ἔχει, λαμβάνων καὶ τρώγων ἐνώπιον αὐτῶν» (Λουκ. 24, 39-43), «παρέχων αὐτοῖς τὴν εἰρήνην Αὐτοῦ καὶ ἐξουσίαν ἀφέσεως ἁμαρτιῶν ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, οὗ ἐνεφύσησεν αὐτοῖς» (Ἰωάν. 20, 21-23).

«Ἐν τοῖς πολλοῖς τεκμηρίοις τούτοις παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τό παθεῖν ὁ Κύριος», (Πράξ. 1, 3) εἰς τοὺς ἀποστόλους, ἐπὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, ὅτε καὶ ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ μετὰ τῆς ἐν τῇ Ἐνανθρωπήσει προσληφθείσης καὶ διὰ τοῦ σταυροῦ δοξασθείσης καὶ θεωθείσης ἀνθρωπίνης φύσεως ἡμῶν. Ἐκεῖθεν, ὡς ἐπηγγείλατο, «ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς» (Πράξ. 2, 1), κατέπεμψε εἰς τοὺς ἀποστόλους παρὰ τοῦ Πατρὸς Παράκλητον ἄλλον, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, «ἀναδείξας αὐτοὺς πανσόφους καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας».

Ὅντως ἐσαγηνεύθη ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἡ οἰκουμένη ἐκ τοῦ πεφωτισμένου τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων περὶ τοῦ προσώπου, τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος, Σταυρωθέντος καὶ Ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐπὶ «τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας τῶν ἀποστόλων», ὡς προεῖπε, «ᾧκοδόμησεν ὁ Κύριος τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ» (Ματθ. 16, 18) καὶ ἐσφράγισε καὶ ἐπαγίωσε εἰς τὸν κόσμον διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Αὐτοῦ. Ἐκτοτε ἡ Ἐκκλησία, ὡς τό μυστικόν σῶμα Αὐτοῦ, ἐπιτελεῖ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς ἔργον εἰρηνευτικόν, συνδιαλλακτικόν, ἐξημερωτικόν τῶν ἡθῶν τῶν ἀνθρώπων, ἁγιαστικόν καὶ λυτρωτικόν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων αὐτῶν.

Τό ἔργον τοῦτο τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐπιτελεῖ ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, «ἡ δεχθεῖσα πρώτη ἄφεςιν ἁμαρτιῶν διὰ τῆς Ἀναστάσεως», ἀνά τοὺς τόπους τῆς χάριτος, τοὺς τόπους τῆς κατὰ σὰρκα ἐνδημίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, κατὰ δέ τὴν νύκτα τῆς ἐορτῆς τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως προσεύχεται διακαῶς ἀπὸ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου ὑπὲρ εἰρηνεύσεως τῆς οἰκουμένης, τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἀγίας Γῆς καὶ εὐχεται εἰς τό ποίμνιον αὐτῆς εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν καὶ ὅπουδῆποτε γῆς καὶ εἰς πάντα τοὺς τιμῶντας αὐτὴν εὐλαβεῖς προσκυνητὰς ὑγιεῖαν, δύναμιν, καὶ πᾶσαν ἀπὸ

Χριστοῦ Ἀναστάντος εὐλογίαν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ **ΠΑΣΧΑ 2018**

Μετά Πατρικῶν εὐχῶν καί Πατριαρχικῶν εὐλογιῶν,

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων